

Glibberen in poeltjes vaseline

LUBRICATED LANGUAGE

MIRE LEE, ALI KAZMA, PETRA MORENZI,
MIGUEL ANGEL RIOS EN ANNE WENZEL

Waar Galerie Akinci, Lijnbaansgracht 317

Te zien t/m 27/4

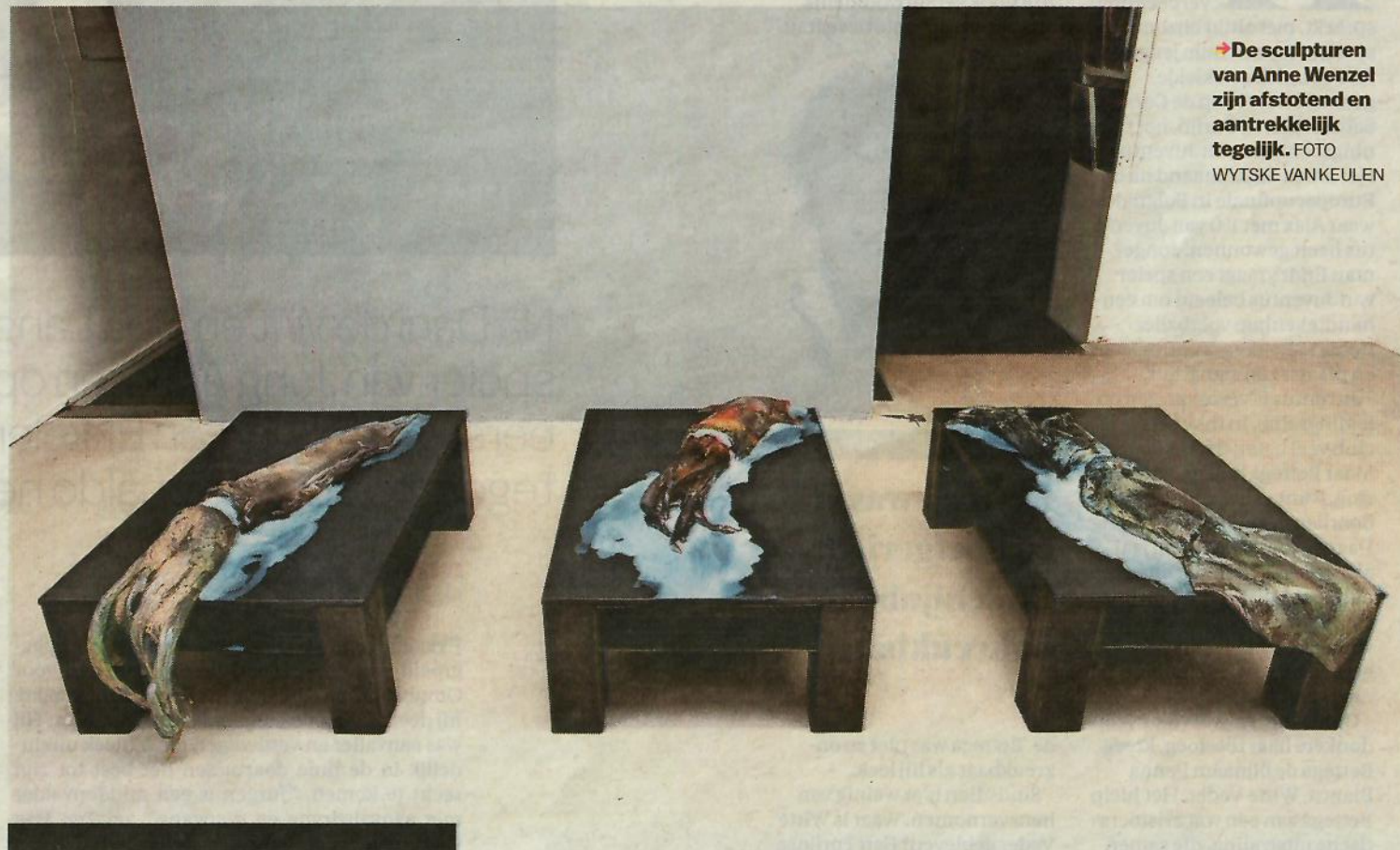
Drie glazen pijlinktvissen liggen languit op lage metalen tafels. Ze zijn wat te groot, en lijken bijna van de tafelrand af te glibberen. Daar komt nog bij dat Anne Wenzel deze inktvissen in poeltjes vaseline laat liggen, wat ze nog natter maakt, nog viezer.

Ondanks een octopusfobie van ondergetekende, blijken de wezens van dichtbij toch mooi. Op sommige plekken is het glas doorschijnend, waardoor dit echt lijkt op de mantel van een weekdier. Ook heeft Wenzel andere materialen toegevoegd om bijvoorbeeld mooie iriserende plekken te creëren. Deze sculpturen zijn afstotend en aantrekkelijk tegelijk.

De vaseline van Wenzels sculpturen vormde het uitgangspunt van de tentoonstellingstitel: *Lubricated Language*. Galerie Akinci, dat de laatste jaren trouwens behoorlijk uitblinkt in ambitieuze en zorgvuldig samengestelde groepstentoonstellingen, heeft een expositie gemaakt over, netjes gezegd, beweging en tactiliteit. Plat gezegd: over ranzigheid. In de beste zin van het woord. Lekker rans.

Ontembaar wezen

De toon daarvoor wordt gezet met het eerste werk: een soort koordgordijn van onooglijke slierten. Mire Lee lijkt draden slijm, of uiteenvallende zwachtels, te hebben gefabriceerd. Je kunt de slierten met je ogen aftasten, maar liefst zou je ze aanraken – zouden ze plakken? – om waarschijnlijk je hand gelijk walgend terug te trekken. Daarachter ligt een motor die tubes doet kronkelen. De machine lijkt wel te leven; een ontembaar wezen dat met zijn tentakels tegen de grond slaat. Een grote versie was afgelopen november te zien op RijksakademieOPEN, waar Lee als resident werkzaam is. Het leek

→ De sculpturen van Anne Wenzel zijn afstotend en aantrekkelijk tegelijk. FOTO WYTSKE VAN KEULEN

De expositie gaat over ranzigheid, in de beste zin van het woord

toen alsof het grote formaat belangrijk was voor de imposante indruk, maar deze kleinere versie biedt een even fascinerend schouwspel.

De video van Ali Kazma die ertegenover hangt zou je misschien niet direct 'ranzig' noemen, want je ziet hier gewoon hard trainende dansers. Maar de kracht van een goede groepstentoonstelling is dat het ene kunstwerk je blik op het andere kunstwerk kan verbreden.

Kazma zit met zijn camera danseres Zeynep Tanbay en haar leerlingen dicht op de huid. Met het geluid van het kronkelende beest op de

achtergrond vallen de bijna onnatuurlijke houdingen op waarin de dansers hun lichaamsdelen dwingen. En het zweeft dat daarmee gepaard gaat.

Na al dat gekronkel krijgen zelfs de haren van de mensen in Petra Morenzi's houtskooltekeningen iets wormigs. En in de video waarin Miguel Angel Rios een transparante doos als een soort buitenaards wezen door de sloppenwijken van Mexico laat zweven, benadrukt de schone kubus het afval in de achterstandswijk. **Sophia Zürcher**